

WUORIKAUTISET

4/2011

PÄÄKIRJOITUS

Rapujuhlat olivat, rapu oli. Päätoimittaja on perinteisesti haastatellut Vuoden Rapua Rapujuhlien jälkeisenä aamuna puhelimitse, mutta tänä vuonna en jaksanut soitella vaan tein haastattelun ihan livenä, mutten kasvotusten (heh heh).

Viime lehdessä julkaistu kilpailu varoittavista kuvista olutpullojen kylkeen ei ole poikoinut ainoatakaan osallistumista.

Tämä tarkoittanee, ettei varoittavia esimerkkejä yksinkertaisesti omasta elämästänne löydy. Varsin hienoa! Emme siis julkaise kilpailun voittajaa vielä, ja osallistuakin voi edelleen, mikäli olut sittenkin aiheuttaa epätoivottuja seurauksia. Lupaamme edelleen julkaista voittajakuvan sekä käyttää sitä mahdollisesti muihinkin tarkoituksiin.

Rapujuhlien ja yleisen ilmapiirin vuoksi olen kuitenkin erinäisiltä tahoilta saanut käsiini varoituskuviksi sopivia otoksia, joista osa julkaistaan tässä Wuorikautisten numerossa sen suurempaa haloota tekemättä.

Mulla on oikeasti ihan kunniakastakin ilmoitettavaa: sivulta 20 saatte lukea erään autenttisen ekskursion kertomuksen vuodelta 1963. Kuin huisii!
Lisäksi kävin veneilemässä - kesällä.
Oi, Saimaa, sua kaipaam.

PÄÄTOIMITTAJA

Jenni Kivi

TOIMITTAJAT

Esko Hakanen

Tapio Koukkari

Maria Leikola

Jyry Niskala

Salla Rantamäki

Juhani Wallenius

KIITOKSET

Raati 2011

Jussi Alantie

Jussi Leinonen

Essi Puustinen

Katri Honkanen

Asmo Pasanen & Elina Vellonen

Henna Mattila

Michael Saulny

Heikki Jalkanen

Fuksi Olli Kanninen

JULKAISIJA

Wuorikautiset/

Vuorimieskilta ry

Vuorimiehentie 2

02150 Espoo

PAINETTU

Multiprint oy

SISÄLLYS

Pääkirjoitus & toimitus	2
Sisällys	3
Pöhiksen puhinat	4
Fuksivääpelin tervehdys	5
Kiltiskiima	6
Sarjis	7
Hallituskummin hajatelmat - rakas päiväkirja	8
Fuksisitseilyt	10
(K)rapu(la)juhlat	12
Vuoden Rapu	13
Asmo & Elina Australiassa	14
Miksi edarivaaleissa äänestäminen on parempaa kuin seksi?	18
Hjälp till studierna	19
XQ-kertomus by Heikki Jalkanen	20
Outokumpu Nobel-talkoisiin	26
Empiirinen koe: Kannattaako mennä rapujuhliin ennen vuosijuhlia?	27
Ted kuolee	28
Seurustelukumppanina alkoholi	30
Haastattelu: Viime vuoden fuksit fuksisitsien jatkoilla	31
Koverhar-sälä	32
Seurustelukumppanina alkoholi, osa 2	34
Kaksi marjaa, kahdesti	35
Postikortti Houghtonista	36

PÖHIKSEN PUHINAT

Syksy on jo pitkällä. Luonto on värikäs ja ilma viileä. Kurssit etenevät, tiedot ja taidot syvenevät. Kaikenlaista teekkarin ja Vuorimiehen juhlaa edessä. Pukujen juhlaa! Syksy on kaunis vuodenaika, josta kannattaa nauttia, eikä antaa pimeyden ottaa valtaa ja masentaa. Vuorimies nousee pimeydestä!

Pitäkää hauskaa ja nauttikaa koko loppuvuodesta. Minä ainakin aion, ja nautinkin jo. Raati toimii mahtavasti ja syksyllä on kerennyt jo rentoutumaan, opiskelemaan ja pitämään hauskaa. Kohta tämä onni loppuukin jo, ja on minunkin palatettava opiskelijan arkeen. Onneksi on vielä raativuotta jäljellä. Ensivuoden pähkäily on jo itselläkin käynnissä. Mitähän sitä tulee tekemään ensivuonna? Mikä Sinä meinasit olla Killassa ensivuonna?

FUKSIVÄÄPELIN TERVEHDYS

Talvi tulee Ojalaaksoon.

Näyttäisi ikävästi siltä, että syystalvi on päättänyt tänäkin vuonna pyyhkätä yli Suomenmaan ja onkin jo lähetellyt esitteitä tulevasta koitoksesta elohopean vaipussa masentaviin lukemiin. Talven preliminääri-koitos, syksy, on valinnut tänäkin vuonna meteorologien suureksi yllätykseksi päästrategiakseen iskeytyä kylmyydellään jok'ikisen varomattoman luuytimiin. Pahaa-aavistamattomat fuksit ovat etunenässä joutuneet monessa tapahtumassa tämän ikävän reaaliiteetin kanssa tekemisiin, mutta onneksi ei enää kauaa! Haalarittomien materialistien yöllisiin kut(s)uhuutoihin on vihdoinkin vastattu; haalaritilaus on kovassa vauhdissa, ja kohta ovat sinisyyttään säteilevät polyesteri-puuvillasekoituksen omaavat katseenkerääjät vihdoinkin täällä!

Sponsorirahoista sen suurempia puheita pitämättä voin vain ihailla sitä, kuinka mainiokkaasti ovat fuksit onnistuneet tänä vuonna haalarivastuksien keräämisessä. Nykyinen rahastonhoitajamekin voi vihdoinkin huokaista helpotuksesta ja laskea lepopulssinsa ensimmäistä kertaa alle sataan KP+Bergsspex –combon jälkeen. En omista karjaloutta enkä omaa pihamaata, joten ei ojjassani voi olla lehmää, ja koen voivani täten pyytteettömästi sanoa, että tämän vuoden fuksikaarti on ehkä miesmuistinkin ahkerin.

Talvi ei kuitenkaan tuo tullessaan pelkästään kylmyyttä, masennusta ja yleistä ulostautumishaluttomuutta, vaan niiden ohella Vuorimieskillan peräti 2^6:nnet Vuosijuhlat sekä Rapujuhlat! Tätä kirjoitusta luodessani ovat Rapujuhlat vielä edessäpäin, mutta kun näiden Wuorikautisten ”se kerta” osuu kohdalle ja kiltiksen kovimmat soh-vankuluttajat saavat niihin ensi kertaa konkreettiset kahvintahmeat otteensa langettaa, ovat ko. juhlat jo harhaisena muistipalapelinä muiden vertaistensa joukossa. Onneksi en ollut vuoden rapu! Toivottavasti et ollut sinäkään.

Ravuntäytteisin rinnoin

Kim Kavander

Fuksivääpeli

KILTISKIIMA

“Title says it all.”

Syksyisen vilpoisena perjantai-iltapäivänä Vuorimieskillan raati ja kiltahuonevastaava järjestivät killalle palo- ja pelastushenkisen koulutus- ja puuhapäivän. Tapahtuma järjestettiin kotoisesti kiltahuoneella ja sen lähimaastossa.

Koulutuksellinen osuus aloitettiin Savu ja Tulikivenkatku -simulaatiolla, missä savukoneen avulla demonstroitiin osallistujille palokaasujen ja savun leviämistä suljetuissa tiloissa. Samalla keskusteltiin siitä, mikä on paras tapa liikkua savun täyttämässä huoneessa. Kun teoriapuoli oli saatu hallintaan, siirryttiin käytännöharjoitukseen. Evakuoitumista ja yhteistoimintaa pelastusviranomaisten kanssa harjoitettiin ihan aikuistenoikean palokunnan kanssa. Kiltalaiset olivat erittäin vakuuttuneita tapahtumanjärjestäjien panostuksesta. “Paloautot olivat todella mukava lisä ja toivat mukavasti todentuntua harjoitukseen”, kommentoi Wuorikautisten toimitukselle tapahtumaan osallistunut pullaoikeusaktivisti Johan Wallänius.

Harjoituksen jälkeen pidettiin vielä lyhyt lopetuspuhuttelu, jossa todettiin tapahtuman päässeen tavoitteeseensa ja kiltalaisten sisäistäneen hienosti koulutuksen sisällön. Loppuilta rentouduttiin vapaan seurustelun, maukkaan juoman ja virkistävän ruuan parissa. Samalla laatoitettiin myös kiltahuoneen 11-vuotissyntymäpäiviä.

SARJIS

Jostain syystä Lakinlaskiaisten etkoilla Takkakabinetissa lensi härskiä juttua haalareiden kilinästä, sormella naputettavasta laskurista, satuhahmoista ja ylipäättään kaikesta ja juomapeli oli niin hauskaa, että siinä oli pakko olla mukana, vaikei halunnut juoda. Etkojen nousuhuumassa syntyi idea tähän strippiinkin - strippaukseen asti emme valitettavasti siellä vielä päässeet. Kiitos, Maikköli. Näiden Wuorikautisten kokonaisuudessa on jälleen yksi syvempi (!) elementti lisää.

Hallituskummin hajatelmat

- rakas päiväkirja!

1.9. Pupupuku päälle ja kohti Aalto Partya!

Tultiin just Aallon avajaistilaisuudesta Arabiasta ja nyt pitäisi suunnata kiireen vilkkaa kohti Design Factorya vastaamaan Aallon johdon ylioppilaskunnalle esittämään haasteeseen. Kisailimme kolmessa eri lajissa: skumppapullon korkin heitto tohtorinhattuun, muna lusikassa -viesti ja köydenveto. AYY:n hallitus eläinpuvuissaan vei tällä kertaa pidemmän korren, päästiin nauttimaan kuohuvaa ja annettiin säälihalit Tuulalle. Hurraa!

9.9. Suomi-Ruotsi -maaottelu, UGH!

Perjantai ja aikaa yksityiselämälle, jee! Tänään meni sitten kerralla parikin "En oo koskaan" -korttia. Olin seuraamassa ekaa kertaa ikinä oikeita yleisurheilukisoja livenä ja vieläpä Suomi-Ruotsi -maaottelua. Hyvä Suomi! (Mikä se tulos olikaan?)

12.9. Viestittäjät etelänlomalla

Arki ei oo aina pelkkää raatamista ;) Käytiin virkistäytymässä viestinnän kanssa Tallinnassa. Nautittiin paikallisesta kulttuurista, ravintoloiden antimista ja joku saattoi voida pahoin kotimatalla. Ähky, se on vakavaa! Kotiin tuliaiseksi lähti Huojuva Torni.

14.9. Peruskeski viikko

Pääsin ääneen hallituksen aamukoulussa, jossa esittelin ensi vuoden toimijoiden (hallitus, jaostot ja toimikunnat) rekrykampanjan tilannetta. Päätettiin rekryn graafinen ilme ja ideoitin videomateriaaleja. Kampanjan pitäisi startata 19.10. KÄÄK, enää kuukausi aikaa!

Illalla oli sitten syksyn ensimmäinen edari sisältäen ison läjän ohjesääntömuutoksia. Yllätäen päästiin kotiin jo ennen yhtätoista!

20.9. Paltsuja ja skumppaa

Tiistait on syksyllä kunnon palaverimaratonena. Tänään kuitenkin mukavasti järjestö- ja viestintäsektoripaltsujen väliin osui AYY:n omistaman Aalto University Shopin avajaiset, joissa tarjolla oli kuohuvaa! Shoppi on kätevästi vanhan TKK:n päärakennuksen ala-aulassa, jossa Kampuskarkeloitakin vietettiin samanaikaisesti. Karkit taskussa takaisin Lämppäriille paltsuihin.

22.9. Lempää ilta puufuksien kanssa

Jee, piiitkäästä aikaa fuksisitseille! Olin saanut kutsun kummikiltani PJK:n fuksisitseille Smökkiin. Sit-sit olivat lempeät ja puolen yön aikaan tuntui, että pääsin oikein kunnolla hoitamaan hallituskummin tehtävääni olkapäätäni lainaten ja korvaani kallistaen. <3 Säälä, että Vuorimiesten fuksisitsit osuivat edarin kokouksen päälle, mutta jännityksellä odotan jo Vuorimiesten rapujuhlia!

24.9. Särkylääkkeitä ja hikeä

Eiiih, koko loppukesän olen odottanut tätä päivää ja nyt sitten on kipeä olo :(No, päätin sisuuntua, vetää muutamia särkylääkkeitä naamaani ja mennä silti juoksemaan Aalto-kympin, PRKL! Menihän se alle tuntiin ja hurjalla kirillä ehdin vielä nopeammin illan Tyttöisitseille.

27.9. Ylioppilaskuntien viestintätyyppelijä kasassa

Tänään oli Suomen ylioppilaskuntien liiton (SYL) järjestämä viestintätapaaminen. Paikalla oli siis yökuntien viestintätyyppelijä ympäri Suomen. Kuultiin nettisivu-uudistuksista, käyntiin vierailulla Helsingin Sanomien kaupunkitoimituksessa ja lounaalla Musiikkitalossa. En muuten tiennyt, että sieltä saa ihan opiskelijahintaista lounasta *vink*!

30.9. Lakkien laskemista

Hallituksen aamukoulussa istuttiin teekkari- ja yo-lakit päässä ja katseltiin piirroksia rakennushankkeista, joissa AYY on mukana. Jätkäsaaresta ja Aalto Villagesta tulee muutamien vuosien päästä aivan upeita paikkoja opiskelija-asunnoille ja Aalto-yhteisölle! Onnee niille, jotka vielä silloin pyörii kuvioissa mukana! Illalla sitten lakit lähtivät päistä Dipolissa aina niin liikuttavissa tunnelmissa :)

Seuraaviin raapusteluihin, heippa!

t. *Henna*

Ensimmäiset juhlapukuiset fuksit alkoivat valua tapahtumapaikalle kuuden jälkeen ja fuksisitsitilaisuus aloitettiin muodollisella cocktail-seurustelulla. Vaikka puoli tuntia olikin aivan liian vähän vihreän, diesel-vivahteisen drinkin upottamiseen, siirryimme kaikki ajallamme ruokatalaan omille paikoillemme. Raati ja ISOt opastivat meitä pikkuisia fukseja sitsailun saloihin alusta alkaen: kymmenien puheiden sekä vähintään yhtä usean laulun lomassa saimme nauttia loistavista alku-, pää- ja jälkiruoista, joita nopeimmat skoolaajat kerkesivät maistamaan niiden lämpötilan ollessa vielä yli tai alle huoneenlämmön. Pöytään ahkerasti kirkasta kantaneet raatilaiset pitivät huolensa siitä, ettei yhdenkään fuksin snapsilasien pohja tullut illan aikana vastaan. Mukana olleiden vaihtareiden kanssa jutustelu alkoi pääruoan jälkeen tuottaa ongelmia englannin verbaliikan muuttuessa lasi lasilta hankalammaksi, mutta kuin vastapainoksi oli koskenkorvashoteilla positiivinen vaikutus ulkomaalaisvahvistustemme piileviin suomen kielen taitoihin. Ohjelmassa oli ruokailun jälkeen Polyteknikkojen Kuoron laulesitys sekä henkilökunnan kiittämiset, joiden jälkeen oli aika suunnistaa kohti Otakaari kahtakymmentä.

Fuksisitseilyt

Valitettavasti tekstin loppuosa saattaa sisältää asiavirheitä, sillä niiden pohjana eivät enää täysin ole allekirjoittaneen empiiriset kokemukset; muistipalapelin kokoamiseen on käytetty myös muiden paikallaolleiden kertomuksia sekä mielikuvitusta. Pian jatkopaikalle saavuttuamme oli useammankin kuin yhden fuksin pakki jo vähintään yhtä sekaisin kuin Euroopan talous. Luovuttamisen merkkejä ei ilmassa kuitenkaan ollut, ja niinpä uutta vauhtia haettiin niin baaritiskiltä kuin vessan lattialtakin. Tanssipuolella laitettiin yön pikkutunneilla kaikki muovit kehiin ketään tai mitään säästelemättä – kaikkein kovimmat bailaajat nousivat pöydille esittelemään syksyn 2011 tiukimmat tanssisetit. Vain valomerkki onnistui pysäyttämään sitkeän bilettämisen, mikä itsessään jo kertoo meidän tuoreimpien kiltalaisten onnistuneesta sopeutumisesta sitsikulttuuriin.

Olli Kanninen

kanssaihminen, fuksi

14.10.2011 järjestettiin Vuorimieskillan jo legendaarisiksi muodostuneet Rapujuhlat. Valmistelut oli (onneksi) aloitettu jo hyvissä ajoin eikä tarvinnut noudattaa edellisvuosien traditiota ja mennä rapujen kanssa saunaan. Rant-su saatiin jumpattua juhlauntoon tavallista nopeammin, kiitos siitä fuksityöläisille. Olinhan toki viisaana miehenä pyytänyt raadin auttelemaan tuntia ennen juhlien alkua. Onneksi he myös tulivat ja narisivat, miksi piti tulla näin aikaisin. Valitettavasti Rantsulle onnistui päätyämään myös pari muutakin vierasta, kuin pelkästään raati ja fuksityöläiset. Tästä kuitenkin toivuttiin nopeasti, kun eksyneet lampaat laitettiin kylmästi duuniin mitään kyselemättä. Puhis oli jostain syystä myöhässä ja hänet piti saada sisälle ilman, että muita juhla vieraita pääsisi samalla ovenavauksella. Onneksi aina voi kirjoittaa käsipaperiin, että sisäänkäynti tapahtuu Rantsun varsinaisesta ovesta. Kun porukka kiipesi takaisin ylös, saatiin puhis salakuljetettua sisään alaovesta muiden huomaamatta.

Klo 19:00 parhaat paikat juostiin jälleen kerran kirjaimellisesti alta. Valitettavasti muutama myöhästynyt joutui tyytymään jämäpaikkoihin. Onneksi Rantsun pienet pöydät kelpasivat hyvin tuoleista. Rapujuhlat alkoivat hieman myöhässä, mutta se ei ketään kiinnostanut, koska paikalle oli raahattu ensiesiintymistään tekevä Juhlakongi. Juhlien alkaessa oli koomista seurata vierestä, kun illan ainoa lukkari iskee aasinsilta aasinsillan perään ja nohoaa heti kättelyssä laulattaa muuta juhla väkeä. Silti niitä lauluja tuli todella nopeaan tahtiin. Tämä tosin saattoi johtua

siitä, että vierustoverit huutelivat mellansuuppia lukkarille, minkä ehtivät.

Ensimmäisten rapujen tarjoilu alkoi mukavan rauhallisesti ja salaatti sekä leivät seurasivat sulassa sovussa perässä. Olivathan kaikki vielä tässä vaiheessa sen verran tolkuissaan, että vadit pysyivät käsissä aina vieressä istuvalle asti. Suunnilleen tunnin jälkeen tämä oli jo täysin mahdotonta. Onneksi juomat oli jaettu pöytiin jo ennen juhlien alkua, joten niiden kanssa ei tarvinnut edes yrittää keksiä mitään sirkustemppejuja. Ja ne "muutamat" tapaukset, jotka lisää juotavaa ostivat, eivät osanneet enää nousta pöydästä ylös. Heille tarjoilu tapahtui selvänä olevien fuksityöläisten voimin. Perinteinen ruokasota alkoi hämmästyttävän myöhään, tähän meni jopa melkein 1½ h. Sen jälkeen lentäviltä ravuilta ei voinut välttyä edes keittiössä. Onneksi oli pleksit edessä, muuten olisi ollut saksi silmässä. Komeimman kiljaisun päähän osuneesta ravusta loi päätoimittaja. Onneksi vieressä istunut fuksiväbä oli niin humalassa, että ei noteerannut koko kiljaisua ollenkaan.

Rapujuhlat etenivät omalla painollaan kohti kliimaksin verrattavaa loppuhuipennusta. Valitettavasti muutamat henkilöt eivät olleet todistamassa sitä. Vuoden Rapukin oli ehditty taluttaa kotiin kuolemaan rahiksen toimesta jo kauan ennen kuin hymniä edes yritettiin laulaa. Valitettavasti rahis oli itsekin niin pleksit, että sammui Vuoden Ravun saniteettitiloihin. Seuraavana aamuna kiivaasti toki väitti pitäneensä Vuoden Ravusta vain huolta, mutta me kaikkiihan tiedämme, miten asian oikea läita on... Muitakin henkilöitä kyllä talutettiin kotiin asti nukkumaan, vaikka suuntaavaisto olikin hieman hakoteillä. Onneksi kuitenkin rajusin kysäistä tarpeeksi aikaisin: "Etkösä asu Otarannassa nykyään?" Vastauksena talutettava kääntyi 180 ° ympäri. Sitten oli vielä ne kaksi muuta herraa, joita en ehtinyt edes saattamaan, kun onnistuivat häviämään ennen kuin sain itse takin niskaani. Onneksi kumpainenkin heräsi seuraavana aamuna kotoaan. Miten he ovat sinne päätyneet, sitä ei legenda kerro.

(K)RAPU(LA)JU

Mitä lähemmäs loppua juhlat etenivät, sitä vaikeampi oli saada porukkaa ulos Rantsulta. Onneksi vanha kunnon ”Jäätkö siivoamaan vai menetkö ulos?” toimii aina. Siinä olikin sitten taiteilemista, kun muutama jääräpäinen ihmisapina ei suostunutkaan lähtemään aivan vapaaehtoisesti. Onneksi he olivat kuitenkin taantuneet koirien tasolle ja niinpä riitti, että heitti ovesta ulos muovisen kossupullon, jossa oli vettä. Voisin muuten myös mainita seuraavalle isännälle, että Rapujuhlien vieraille saa vettä menemään paremmin alas kossupullossa. He kiittävät kuitenkin aamulla, ehkä. Paikkaa jo siivotessa ja porukka ulos potkittuna juhlien ainoa lukkari kyseli illan päätteeksi takkejaan. Ulkotakki löytyi helposti, mutta puvuntakki olikin hankalampi tapaus. Joku oli piilottanut sen vasempaan käteen. Muutenkin lukkarilla oli vieni päällä koko illan ja syvällisiä keskusteluja käytiin monien naisten kanssa. Mielenkiintoisin oli niistä ensimmäinen. Siinä toinen puhuu siitä, kun kandiuidistus on perseestä ja toinen vastaa: ”Mukavaa, kun kadetitkin tulevat mukaan Poikkitieteellisille sitseille.” Ihmettelen kyllä, miten he kykenivät niin luontevasti keskustelemaan keskenään vaikka kumpikin puhui aivan eri asiasta. Muita illan kohokohtia oli, kun Vuoden Ravun kotiinsa saattanut rahis yritti tanssittaa omaa jakkaraansa, vai oliko se sittenkin toinspäin. Heiluminen jakkaran päällä näytti niin vaarallisen näköiseltä, mutta samalla koomiselta, että oli pakko kysyä: ”Ted, mitä sä teet?” Olihan hänellä muuten kyllä hyvä meno, mutta tuoli ei ollut samaa mieltä. Jätkä vaan yritti valssata tai jotain jakkaraansa kanssa, mutta selitti kuitenkin, että ei osaa ollenkaan tangon askelia. Lisäksi tanssipari ei suostunut viemään. Kun kysyin, mistä tanssiparista hän oikein puhuu, niin rahis nostaa jakkaraansa yhdellä kädellä ilmaan ja sanoo: ”Tästä!”

Muista kommervenkeista tai sen sellaisista kerron joskus myöhemmin. Mainitaan kuitenkin loppuun Rapujuhlien ”saalis”. 17 oksennusta n. 10 eri henkilöltä, 5 hukuttua takkia (Lukkari ei mukana laskuissa), kahdet hukatut avaimet, yksi paikalle unohtunut käsilaukku, kaksi puhelinta hävinnyt, yksi reppu sisältöineen (ei oksennus), 20 myytyä kossupulloa, kuhmu otsassa ja jalat rakoilla. Seuraavana päivänä haettuihin löytötavaroihin mahtui mukaan yksi rapu. Anteeksi PJK...

VUODEN RAPU

Tänä vuonna Vuoden Rapu tavoitettiin moneen otteeseen juhlien jälkeisenä päivänä. Kysymyksiä tuli mieleen monia, vastauksia jouduttiin välillä hakemaan. Vuoden Rapu ei haissut (kumma kyllä) lainkaan ravuilta.

Miltä nyt tuntuu?

Ei miltään.

Näin, kun otit särkylääkkeen. Siksipä.

Nautitko Rapujuhlien tarjoiluista?

Muistan nauttineeni aluksi erittäinkin paljon.

Mitä kello oli, kun lähdit?

Itsehän en muista, mutta soitin IE:lle lauantaiaamuna tiedustellakseni Vuoden Rapua. Kuulin olevani se itse ja lähteneeni saattajani tukemana kotia kohti noin puoli 11. Yllättävän pitkään oon kestänyt.

Miksi lähdit?

Tuli koti-ikävä. Luultavasti myös nälkä.

Millainen yösi ja aamusi oli?

Heräsin aamuyöllä omasta sängystäni, löysin käsikopelolla yllättäen Tedin nukkumasta lattiallani (oli siirtynyt vessasta siihen), ja juteltiin sitten hilpeitä kanni- ja krapulajuttuja. Kuulin, että kotimatassa oli kestänyt kauan, sillä olin ”levinnyt” muutama otteeseen. Rappukäytävä oli myös saanut laatoitusta. Rantsu oli kuulemani mukaan kokonaan säästynyt vaurioilta.

Miten päiväsi jatkuu tästä?

Lähden bussilla serkun aikuistumissyntymäpäiville Turkuun. Toivon, ettei siellä tarjoilla skumppaa. Toisaalta toivon, että tarjoiltaisiin. En onneksi voi kovin pahoin.

Toim. huom.: Skumppalasi ei tyhjentynyt loppuun asti :(

HILAT

G'day!

Tuli tuossa vuosi sitten mieleen että Australiahan on ihan kiva maa, ja siitä se ajatus sitten lähti. Puolen vuoden kuluttua ajatus oli muuttunut lentolipuiksi, ja siitä parin kuukauden kuluttua löysimme itseemme maapallon toiselta puolelta ihmettelemästä, minne Jumalan selän taakse sitä tulikaan lähdettyä opiskelemaan. Ja saavuimmeko varmasti oikeaan maahan, kun 80% ihmisistä näyttää aasialaisilta.

Lisää ihmettelemistä riitti Byron Bayn vaihtareiden orientaatioleirillä, jonka ohjaajat ryyppäävät työksensä opiskelijoiden kanssa. Viinaa enemmän tuli kuitenkin ryyppättyä merivettä, kiitos ystävämmen surffauksen. Merimelontaretkellä selvisi miksi leirin järjestäjän nimi on EXTREME adventures... Melonta parimetrisessä aallokossa kovassa vastatuulella sai pohtimaan loppuuko vaihtomme jo ennen kuin se ehti kunnolla alkaakaan. Mutta 'no worries', ehtiihän sitä seuraavassa elämässä taas yrittää uudelleen... ja hauska leirihän se oli, ei siinä mitään!

Leirin jälkeen piti alkaa käymään luennoilla, etteivät Aalto ja Kela nyhdä rahoja takaisin. Ja eihän sitä koskaan tiedä jos vaikka jotain hyödyllistäkin voisi oppia. Se hyödyllinen ei tosin ainakaan ole sujuva englanti, sillä jostain syystä Igorit ja Alit ovat vallanneet professorien tittelit. Kaverit tosin voittivat jättipotin: turbaanipäisen luennoitsija, joka mumisee jotain käsittämätöntä kieltä englanninkielisin sanoin ja kirjoittaa oikealta vasemmalle. Onneksi ei kuitenkaan liikaa tarvitse kouluasioilla vaivata päätä, sillä onnistuimme järjestämään kurssimme niin, että kampukselle tarvitsee raahautua vain kolmena päivänä viikossa. Tai kahtena, jos päättää käyttää aikansa paremmin ja lähteä biitsille luennon sijaan ;)

Asunto (tai oikeastaan huone) löytyi Brisbanen omakotitalohelvetistä, ydinkeskustan ulkopuolella asuvat kun tuskin ovat koskaan edes kuulleet kerrostaloista. Mutta mikäs tässä on asustellessa, kun on oma takapiha, jolla ottaa aurinkoa - tosin nyt on alkanut aurinko porottaa sen verran kuumasti, ettei siellä pirukaan oleskele varttia kauempaa. Jotain auringon voimakkuudesta täällä kertoo sekin, että missään ei myydä aurinkovoidetta alle 30:n suojakertoimella. Siis ihan tosissaan, jos evoluutio saisi päättää, olisivat aussit kuolleet sukupuuttoon jo aikapäiviä sitten. Mikä järki siinä on, että maassa, jossa UV-säteily on voimakkainta maailmassa, asustaa valkoisia ihmisiä, jotka palavat auringossa kahdessa minuutissa ja joista joka toinen saa ihosyövän elinaikanaan?!

Australian eläimistöön ollaan tutustuttu jo kohtuullisen hyvin; sillety kenguruita (ja syöty kengurua), halailtu koalia, ihmetelty vesinokkaeläimiä, vompatteja ja muita kummajaisia, ruokittu villejä delfinejä, bongattu villi dingo... Niin ja tietysti must-to-do Australiassa, eli löydetty huoneestamme iso karvainen hämis, hrrrr... Iltaisin ollaan seurailtu 'lentäviä kettuja', eli valtavia lepakoita, joita voi bongata melkein mistä vaan. Puolimetrinen lisko nähtiin nauttimassa auringosta keskellä keskustan jalkakäytävää - ei näyttänyt otusta häiritsevän ohi kävelevät ihmiset.

Aika täällä ei käy todellakaan pitkäksi. Lähes joka viikonloppu on tehtävä reissu jonnekin, jotta ehditään nähdä kaikki, mitä ollaan suunniteltu. On muuten hassua, miten aussit itse eivät näytä ollenkaan ymmärtävän kuinka paljon näkemisen arvoisia paikkoja heidän maassaan on. Esimerkiksi aussikämpiksemme ei ole matkustellut Ausseissa juuri ollenkaan, eivätkä muutkaan aussit, joihin ollaan tutustuttu, ole käyneet missään niistä kohteista, jotka ainakin on pakko nähdä jos Ausseihin matkustaa! Kukaan ei ole esimerkiksi sukeltanut koralliriutalla, käynyt Whitsundayn saarilla tai Ulurua ihailmassa! Ihme porukkaa... Lisäksi ne vielä laittaa leivän päälle kam-mottavaa ruskeaa mönjää, joka on tehty oluen valmistuksessa syntyvästä sivutuotteesta! Toisaalta Suomessa syödään määmiä, joten annettakoon se heille anteeksi.

Mutta kaiken kaikkiaan paljon on hauskaa tekemistä riittänyt ja ollaan viihdytty tosi hyvin! Eniten on tullut ikävä juustohöylää, mutta sekin asia korjaantui kun saimme hartaasti odotetun postipaketin Suomesta ;)

Tässä kaikki tällä erää, palaamme asiaan ;)

AURINKOISIN AUSSITERVEISIN

Asmo Pasanen & Elna Vellonen

PS. Jos jotakuta sattuu kiinnostamaan Australiassa opiskelu (suositellaan, vaikka onkin pirun kallista), saa vapaasti laittaa vaikka mailia (aaltomaili), niin voidaan vastailta kysymyksiin ;)

PPS. Aussit on mahtava maa ja Brisbane kaunis kaupunki, tulkaa moikkaamaan ;D

N+1 SYYTÄ, MIKSI AYY:N EDUSTAJISTOVAALEISSA ÄÄNESTÄMINEN ON PAREMPAA KUIN SEKSI:

1. Sen voi tehdä netissä.
2. Siinä on reilummin vaihtoehtoja.
3. Sen voi tehdä yksin.
4. Kukaan ei saa selville ketä äänestit.
5. Äänestyslippu ei soita viikon kuluttua vihaisena ja kysy miksi et ole soittanut vaikka lupasit.
6. Äänestyslippu ei lähetä isänpäiväkortteja.
7. Äänestyslipulle voi antaa väärän numeron.
8. Äänestämisestä ei tarvitse potea morkkista.
9. Äänestysvirkaillija näyttää samalta ennen ja jälkeen.
10. Äänestyslipulta et saa sukupuolitautia.

... Eikä jälkeenpäin tarvitse arvailla, oliko kyseessä tumma vai vaalea, mies vai nainen.

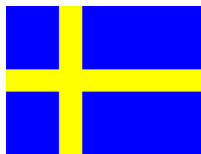

HJÄLP TILL STUDIERNA

Tässä opintojen alettua ja joulun lähestyessä painivat opiskelijat monenlaisten haasteiden kanssa; laskarit vievät aikaa kiltatoiminnalta, kaikenlaiset illanistujaiset haittaavat tentteihin lukua ja kotiseuduille jätettyjä sukulaisiakin pitäisi ehtiä käydä hälsaamassa. Monilla fukseilla on meneillään koko lukuvuoden kestävä armo-ton pönttääminen kevään laulukoetta varten ja harmillisen monilla on vielä suoritettavanaan pakollinen mur-heenkryyni, **VIRKAMIESRUOTSI**.

Wuorikautisten toimitus on fukseja varten selvittänyt, miten lyödä kaksi kärpistä yhdellä iskulla ja yhdistää lau-lujen opettelu ja svenskan kakominen. Kauniimpaa kotimaista on nimittäin Taskumatti pullollaan, ja opettele-malla laulut saa niistä rakennettua myös oivan esseen kirjallista koetta varten. Liian samanlaiset esseet alkavat tietysti pidemmän päälle pistää opettajaa öögaan, joten läpipääsyä helpottaa, jos kukin säveltää oman esseen-sä. **TÄSSÄ ON YKSI ESIMERKKI SIITÄ, KUINKA TEKSTIN VOI KOOTA LAULUNSÄKEISTÄ HUOMAAMATTOMASTI JA TYYLILLÄ.**

En bergsman

Ett litet oböjt rostfritt, destillerat järn med långa, ludna, svarta ben gick på bio. Den är jävligt trist och vi hoppas att de aldrig kommer upp igen. Ja vi ska böja järn ja vi ska kröka järn tills dess all våran koskis är slut så blir det kalas. Han kom ut strax efter tio därför så sjunger vi så och till små flickor emellanåt. Han försvann så att vi kan det flytande i morgon kväll men vi skall inte vara rädda. Det stämmer måhända om baksmällan slår.

Se glasen vi har ljuv och sval det kan man höra på sången efter att du har sjungit en drill. Men se blott på den min jag vill äta kaviar och älska ruskij flicka men mitt lilla lån det räcker inte. Efter festen vi hade igår kommer inte ihåg när magen på golvet vi tillsammans tömmer och har inte så roligt.

Vi vill ha mera järn som pryder en absolutist. Men den framåt förskjut därföratt det sägs att en mänska älskar kvinnor, sång och koniska glas. Dom som är nyktra svep dem utan spill, men den som inte helan tar jag ska aldrig supä mer.

Men vi som är fulla sjung hopp fadirallallallallei.

Uppå väggen går en gädda, när sola den går upp och ner do-daa do-daa. Dom har bara ansvar och inte nåt tjolitt-anlej-faderulla. Och när de träffas någon gång, "mera bord på kalasen" säger dom med fingret i halsen. Men besinn er vi alla våra små bekymmer glömmer och inga sorger finnas mer för livet är härligt!

H. Jalkanen

EKSKURSION YLEINEN KULKU.

Ensin hieman ekskursion rahoituksesta:

Matka pyrittiin rahoittamaan mahiollisimman suurelta osalta oman toiminnan turvin, missä voitaneen katsoa onnistutun tyydyttävästi. Killan järjestämä ehtolais-Polin karsintakurssin preppauskurssi ja karsintakurssimonisteen myynti tuottivat yhteensä n. 9000mk ja loput menoista peitettiin VK:n em. auliden ystävien rahallisen avun turvin. Kokonaisbudjetti kohosi n. 18.000 mk:an, josta jokainen suoritti henkilökohtaisesti 150 mk saaden kuitenkin Pariisissa suurimman osan takaisin, koskapa menot jäivät alapuolelle ennakkoarvion.

Ekskursion suuntana oli alkujaan, joko Saksa ja Ranska tahti Neuvostoliitto, joka kuitenkin putosi pois moninaisten hankaluuksien takia, joten kohteina oli joukko huolellisesti valikoituja Saksan ja Ranskan kaivos- ja metallurgisen teollisuuden tuotantolaitoksia kuin myös tutkimusinstituutteja, joista lopussa paikka-kohtainen selostus.

Laikki alkoi 1.9⁶³ -63, jolloin 16 metallurgia johtajana prof. Tikkanen ja neljää vahvempi kaivosmiehiä prof. "Örö" Jarvisen kera nousivat autolautta Hansa Expressin kannelle aurinkoisen varnaiskesän sisään virittaessa matkalaiset reippaaseen ekskursion tunnelmaan jo ennen kuin ehtivät baariin. Puolentoista hauskan vuorokauden jälkeen Itämerellä kanteli teekkarijoukko tavaroitansa Lyypekin "hienompaan" hotelliin kadoten sitten vanhan hansakaupungin yö-elämään.

Seureevana aamuna jätti "kaivoslössi" metallurgit nukkumaan jatkaen junalla kohti Harzin vuoristoa. Muutamaa tuntia myöhemmin viettivät metallurgit jo vapaapäivää Hampurissa. Aamupäivällä nähtiin Hampurin satama lyhyellä "sight seeing-risteilyllä", jolta suurehko osa siirtyi läheiseen Sant Pauliin, toisten palatessa maksamaan univelkaansa takaisin majapaikkaan Hotell Lombarsbrücke Alsterin rannalle. Nautittiin päivällinen mahtavassa Rathaus-kellerissä, jonka jälkeen loputkin kiirehtivät Reeperbahnille ja sen lähikujille. Pitkin iltaa ja yötä vaelteli vuoriteekkareita tuon kuuluisan huvittelupaikan liepeillä nauttien monista Suomessa kielletyistä huvituksista, jotka ulottuivat tuhmista elokuvista aina strip steaseen" yms. asti.

Varsinainen ekskursion-ohjelma alkoi seuraavana aamuna, se oli 4.6, käynnillä Norddeutsche Affinerien Hampurin tentilla. Kierto-

käynnin jälkeen meille tarjottiin lounas. Aterian jälkeen suoritettiin ensimmäisen kerran seremonia, joka sitten toistui joka kohteessa: Isännille lahjoitettiin killan suojeluspyhimyksen Kasperin rintapatsas muistoksi käynnistämme ja kiitokseksi vieraanvaraisuudesta, jossa ei yleensä ollut valittamista. Parin tunnin kuluttua tuosta tehdaskäynnistä istuttiin, tai seisottiin junassa matkalla kohti Ruhrin alueen Bochumin kaupunkia.

Ei sovi unohtaa kaivosmiehiäkään.

Pertti Voutilainen:

Kesäkuun kolmannen päivän aamuna heräsi Lübeckissä 12 suomalaista kaivosteknikaria (+ vahingossa yksi metallurgi) väsyneinä. Väsymykseen oli olemassa syy, sillä olihan kaksi edellistä päivää ajeltu Hansa Expressillä ja edellinen ilta oli tietysti vietetty kaupungin nähtävyyksiin tutustuen. Kello oli vasta 6.30, mutta pian saimme huomata, että Saksassa oli tapana nousta vuoteesta viimeistään siihen aikaan, joten maassa maan tavalla. Prof. Jarvisen johdolla sitten juostiin asemalle, jossa huomattiin kaiken tarkeän olevan mukana, vain ne Suomesta ostetut matkaliput puuttuivat. No, lopulta nekin löytyivät ja pian saavuimme Harzin vuoristoon Goslariin, jonka kieltä taitavat saivat kuulla olevan vanhan keisarikaupungin. Ei hassumpi paikka, vaikkei historia tuntunut kaikkia kiinnostavankaan.

Majapaikkanamme oli Clausthalin Bergakademien hiihtomaja. Moissessa ympäristössä tuskin monikaan meistä oli aikaisemmin asunut, sillä merenpinta oli 1 km alempana ja maisemat sen mukaiset. Yöelämä tosin oli hiljaista, mutta sitä oli pidettävä tervetulleena ilmiönä meluisan Lübeckin jälkeen.

Jossakin välissä suoritettiin tuo pakollinen käynti vyöhykerajallakin, jonne oli matkaa vain noin kymmenkunta kilometriä. Asetelma rajalla oli varsin tuttu kaikille Korkeasaarella käyneille: piikkilanka-aita, jonka lantisella puolella tusina amerikkalaisia turisteja töllöttää kolmea itäsaksalaista rajavartijaa kuin mitäkin ihmeotusta. Täällä tuntee nahoissaan sen, mitä sanalla kylmä sota oikein tarkoitetaan. Ei sitä Suomessa huomaa. Korkeasaari-asetelmasta poikkesi ainoastaan kyynelehtivä tati, joka itäpuolella näki entisen kotinsa, mutta piikkilanka-aita ja miinat ja hälytyssireenit estivät sinne pääsyn.

Seuraavana päivänä päästiin jo tuttuun asiaan, kaivokseen. Bad Salzdettfurthin kalikaivos tosin poikkesi meikäläisistä varsin huomattavasti, sillä syvyyttä oli kilometri ja lämpötila siitä johtuen 40°C. Kun vielä ilmassa leijailleva suolan pöly joutui kie-

lelle, ei ollut vaikea ymmärtää sitä, että kaivosmies täällä joi 4 litraa vettä 6 tunnin työvuoron aikana. Vaikka saksalainen olut maistui aina, oli se tämän jälkeen vieläkin parempaa.

Iltapäivällä katsottiin suolan jalostuslaitosta, jossa liuotusmenetelmällä erotettiin toisistaan K- ja Na-suolat. Ei se toulunut ihan halvalla näyttänyt, joten ihmetellä täytyy, kuinka suolaa saa kaupasta melkein ilmaiseksi.

Illalla piti olla jännityksellä odotettu maastelu oluen juonnissa Clausthalin vuorimiehiä vastaan. Tätä vartenhan oli koko keuhkattalvi innokkaasti harjoiteltu. Helluntai-iloman johdosta saimme kuitenkin vastaanamme vain joukon intialaisia opiskelijoita, jotka ruumiinrakenteeltaan hentoina eivät pystyneet antamaan mainittavaa vastusta. Laulun jalossa taidossa he sensijaan esittivät sellaisia otteita, että meidän oli jaettava toiseksi, vaikka Niinahduksen kokovoltti hiukan paransikin meidän osakkeitamme.

Seuraavana aamuna jätettiin jähmyvaiset hienolle hiihtomajalle ja ajettiin katsomaan Rammelsbergin Cu-Zn-Pb-kaivosta, joka kuulemma oli ollut olemassa jo 1000 vuotta. Siitä se näyttääkin, sanoisi varmaan suomalainen kaivosmies, sillä kateemme ojennettiin karbidilamput, joiden olimme jo luulleet joutuneen museoon, mutta taällä niitä vaan edelleen käytetään. Mutta saksalainen on "nuuka", eikä osta uudenaikaisia lampuja niin kauan kuin entisillä vähänkin toimeen tulee. Kivi on rikkonaista ja louhintamenetelmä siitä syystä niin sekavan ja monimutkaisen näköinen, ettei siitä paljon selville päässyt. Tuskinpa meidän kannattaisi niin kalliilla menetelmällä louhiakaan.

Vuoren uumenista noustiin rikastamoon, joka ei paljon meikäläisistä poikennut. Olipahan vaan Luoja luonut sopivan rinteen rikastamon paikaksi. Meillä Han on samanlaisen yhtä sopivan ratkaisun tehnyt vain Outokummun vanhan rikastamon paikkaa luodessaan.

Kun oli ostettu kaksi (2) metriä makkeraa ja hieman kaljaa, voitiin taas nousta junaan. Komeassa ukkossäässä tultiinkin sitten ikimuistettavaan Bochumiin, kaupunkiin, jolla on maailman paras ylipormestari, mutta siitähän kertooikin jo Pulteri omassa jutussaan.

H. Jalkanen:

Metallurgit saapuivat Bochumiin illalla 4.6 eli kaksi päivää ennen kaivosmiehiä, ja seuraavana aamuna näkivät ensi kerran pulverimetallurgiaa teollisuuslaitokseensa Deutsche Edeltahl Werken sintterimagneettitehtaassa Dortmundissa. Kierroksen jälkeen teki hyvää vankka tarjottu westfaalilaisine juhlakeitto-

neen, mitä seurasi saman firman erikoisvalimo Bochumissa. Melkoisella vauhdilla suoritettua kiertokäyntiä seurasi lupaavan näköinen voileipäpöytä olutpulloineen, jotka lähemmässä tarkastelussa tosin osoittivat sisältävän limonaadia. Vaihtelu virkisti. Illalla kävi ikävästi, sillä prof. Tikkanen sairastui ja joutui kesken ekskursion palaamaan takaisin Suomeen. Hänen tehtävänsä so. metallurgien hoivaamisen peri eksk.mestari J. Hertell, ja hyvin hoivasikin. Aamulla oli vuorossa matkan ensimmäinen masuunilaitos Henrichshütte Hattingen. Tehtaan isännöitsijä di. Hupfer oli poikansa kautta VK:n vanhoja tuttuja, minka kyllä huomasi tarjoilusta, jota voisi vaikkapa kuvata tarkemminkin. Mainio kananpoika ajettiin alas Steinhägerin, Doornkattin ja oluen avulla (ensinmainitut lähinnä Koskenkorvaa). Maljoja kohoteltiin yhtämittaa. Etenkin isännät kohottelivat. Laulu, joka selvempienkin mielestä sujui aika hyvin sai herra Hupferin suorastaan liikuttuneeksi ja niimpä hän kovast pyytelikin meitä jäämään tehtaalle koko iltapäiväksi, mutta tiivis ohjelma - piti vielä vieraillla Sintermetalwerke Krebsödessä - teki sen mahdottomaksi. Ennenkuin bussimme ehti jättää tehtaan, juoksi isännöitsija Hupfer peräämme ja työnsi vielä avoimesta autonovesta sylillisen Steinhägerpulloja. Lounaalla hyvin alkanut lauleskelu jatkui matkalla seuraavaan kohteeseen, missä vierailu päättyi vaihteeksi leivoskahveihin. Samana päivänä olivat kaivosmiehetkin palanneet suolakai-vosretkeltään, ehtineet nahda Bochumin kaivostomuseon ja WEDAGin tehtaot.

Yhteisen illallisen jälkeen suurin osa nyt jälleen ehjästä ekskursiojoukosta painui, vaikkakin kaikkia väsytti, yökerhoihin tai kaupungin huvittelukadun alä Reeperbahn liepeille, taällä nimeltään Gusstahlstrasse. Viimeinen vierailupaiva 7.7 alkoi metallurgeilla Bochumer Vereinissa, minne kaivosmiehetkin myöhemmin ilmestyivät. Tehdas tarjosi lounaan ja kevyen voileipäaterian iltapäivällä. Juomapuoli oli tyypillisesti saksalainen: olutta, Steinhägeriä, Koornia, joita virvokkeita meille kaikkialla Saksassa tarjoiltiin.

Oleskelu Bochumissa huipentui sekä ajallisesti, että tapahtumien puolesta kaupungin ylipormestarin tarjoamaan illalliseen. Isantinamme oli muutama korkea kaupungin virkamies, joskin itse ylipormestari oli estynyt saapumasta. Itse juhla oli sanoin kuvaamaton, joten muutama sana saa riittää. Tarjoilu oli enemmän kuin runsas. Koska isännät näyttivät hyvää esimerkkiä, eivät vieraatkaan juuri kitsastelleet. Isännät saivat kuulla lähes kaikki

tunnetut suomalaiset ylioppilaslaulut ja vielä muitakin lauluja. Onneksi eivät sanoja ymmärtäneet. Pidettiin puheita suomalais-saksalaiselle ystävyydelle ja hiukan ennen puolta yötä mukana ollut kaupunginvaltuutettu, Lapin sodan kävijä lahjoitti 6000mk ekskursioiden juomakulujen peittämiseksi, ja hiukan puolen yön jälkeen alkoivat teekkarivieraat pikkuhiljaa kadota Bochumin yöön mielessään kaupungin öiset huvitukset tai oma vuode. Oli kyllä jo aikakin, sillä isännät, joilla ei ollut samaa kestävyyttä kuin nuorilla vuorimiespojilla, olivat melko vetämättömissä. Seuraavan päivän paikallisissa sanomalehdissä kerrottiin melkoisten ot-sakkeiden alla vierailuistama seudun teollisuusnäytöksissä, edellisen illan juhlista - tietystä huomattavasti siistittynä - ja yliormestarin luvanneen kunniaapaikan kaupungintalossa suomalaisien vuoriteekkareiden suojeleuspyhitykselle Kasperille.

Aamulla retkotteli väsynyt joukko bussissa onnellisesti täy-silukuksena matkalla kohti Aachenia omistamatta erikoisempaa huomiota aamuauringossa kylpövalle kauniille westfalenilaismaise-malle, joka auton ikkunasta avautui. Piti vierailtaman Reinisch Westfalische Technische Hochschule Aachenin metallurgisessa ja vuoriteknillisessä osastossa.

Kuten jo todettiin kunto ei ollut parhaimmillaan 8.6 keski-päivällä, kiitos Bochumin yliormestarin, ja tutustuminen em. korkeakouluun oli vähintäänkin vaivalloista, kunnes oppaamme toi minut mineralogian professoritar tarjosi, taisipa tarjota viskägrogit. Illalla tämä vieläkin väsynyt teekkarijoukko sai nauttia Aachenin vuorimiesten vieraan araisuutta illallisen muodossa, joskin isäntämme kertoivat juhlien päättyessä varijensa loppuneen jo ruuan ja muutaman kaljan jälkeen, joten jouduimme suuressa määrin olemaan itse itsellemme vieraanvaraisia. Illallisen kohokohta oli "Niinahduksen" kokovoltti teaksepäin melkoisessa myrriäisessä tehtynä. Aamulla tiemme taas erosivat Rhenosniesten siirtyessä Belgian Charleroihin, kun taas metallurgit laskettelivat Rühdesheimin turistikaupungista lähtien laivalla pitkin Reiniä ja yrit-tivät laulullaan turnaan laulaa suohon monisatapäistä saksalais-joukkoa. Illalla jo makailivat Ranskan Metzissä pikkuhotellin parivuoteissa. Metzistä jäi mieleen IRSIDillä tarjottu elegantti lounas, jonka kera tarjottiin viinejä, kuin ei Saksassa koskaan. Perihelin saavutti ekskursio 11.6 jolloin "ekskursiolössi" jäl-leen yhtyi, mikä tapahtui Pariisissa Montparnasse kaupunginosan Hotel Grande Bretagnen edustalla. Kaivosmiehet olivat tulleet muutamaa tuntia aikaisemmin, ja osa olikin ehtinyt jo poistua

hallien suuntaan metallurgien saapuessa.

Vapaa-aikojen vietosta ei paljon kannata kertoa. Ne vietettiin niin kuin Pariisissa voi viettää. Jotkut katselivat kaupungin nähtävyyksiä Eifeitornista Louvreen, toiset Pigallen Moulin Rougesta halleihin, useimmat kuitenkin kokeilivat molempia nähtävyyksilajeja. Olipa sellaisiakin, jotka Öron kera vajosivat kulinäärisiin nautiskeluihin.

Useimmissa Pariisin kohteissa tarjottiin jotakin, ja parhaiten jai mieleen Ecole des Minesin oppilaiden samppakaljetarjoilu, mikä tapahtui seisaaltaan pienessä huoneessa keskustellen intiimissäilmapiirissä saksan tai englanninkielentaitoisten opiskelijoiden kanssa. Joukostamme vain Hertell puhui mainittavammin ranskaa. Samppanjahetki kesti vain vajaan tunnin, mutta sinä aikana kului melkoiset määrät tuota jaloa nestettä, sillä useat ehtivät nauttia toistakymmentä lasillista. Illalla isäntämme opstivat meitä Pariisin iloihin, mutta huonosti näyttivatopiskelukaupunkinsa tuntevan.

Lauantaina 15.5 oli ekskursion auttamatta ohi. Puolenpäivän aikaan astuivat kotimaahan palaavat lentokentälle lähtevään bussiin Eurooppaan jäävien saattellessa heitä lauluiin.

OUTOKUMPU NOBEL-TALKOISIIN

Kannattavista tuotantosegmenteistä luopumisesta ja kaikkien munien yhteen koriin laittamisesta tunnetuksi tullut Outokumpu oyj on päättänyt käyttää kyseenalaisia taloustaitojaan maailmanrauhan aikaansaamiseksi. Outokumpu oyj on luopumassa toistaiseksi huonosti kannattavasta jaloteräsbisneksestä ja ostamassa useankin eri kiistelevän ryhmittymän havittelemaa Jerusalemin kaupunkia nykyisen Israelin alueella. Salakavalana juonena ja ketunhäntänä kainalossa on, että Jerusalemin haluttavuus Lähi-idän kiihkeillä markkinoilla heikkenisi, ja nykyinen kilpailu siirtyisi eri aloille.

Täten saataisiin mahdollisesti tapettua myös paljon aseteollisuutta, ja sanomalehtimusteiden valmistajatkin joutuisivat kehittämään tuotteistoaan uuteen suuntaan. Jaloterästoiminnoista luopuminen tarkoittaisi toisaalta alan nopeaa kysynnän kasvua, ja ilouutisia Pohjois-Suomen kaivoksille, lähinnä Kemiin ja Talvivaaraan. "Tällä tempulla luulisi rauhan Nobelin irtoavan aika köykäisesti" kommentoidaan pääkonttorilta vuokratiloista tontunmäestä. "Ajattelimme voittosumman käyttää öljybisnekseen, niillä markkinoilla riittää paljon romahdutettavaa" vinkataan niittykummusta vielä lopuksi.

Vuorimieskillan kuukauden empiirinen koe: KANNATTAAKO MENNÄ RAPUJUHLIIN ENNEN VUOSIJUHLIA?

Perjantai-ilta ja kello lähenee kuutta. On aika jättää vuosijuhlahaljan liimat hetkeksi vielä kuivumaan ja suunnata kohti Rantasanaa. Rapujuhlat alkavat tunnetusti suht riehakkaasti liikkeelle alusta alkaen. Onneksi Rapujuhla-kalibrointi on suoritettu jo vuotta aiemmin, joten allekirjoittanut osasi ottaa hie-
man rauhallisemmin tällä kertaa. Tosin petollinen "Ken ompi fuksi" -kappale teki tehtävänsä loppujen
lopuksi.

Lauantaiaamu koittaa ja ilokseni huomaan kaikkien tavaroideni olevan tallessa. Ei iloa ilman surua, sillä huomaan herätessäni, että vuosijuhlahaljan liimaukset ovat epäonnistuneet lähes täydellisesti. Onneksi rakkaat rahastonhoitajatoverini muistuttivat, että aina voi käyttää jesaria. Prodekon hallituk-
sella oli naurussa pidättelemistä saadessaan hienon vuosijuhlahaljan, joka oli kasattu jesarilla. Pientä
takaiskua lukuunottamatta kokkarit sujuivat mainioisti. Muutaman skumppalasin jälkeen luulin jo het-
ken voittaneeni Rapujuhlista johtuneen kohmelon.

Pääjuhla alkaa. Huomaamme, että jostain syystä TJ, Aava, rahikasa ja KV-kasa on eri salissa kuin
muut juhlijat, välissä oli muutama avoin ovi. Juhla sujui muuten mallikkaasti, mutta jostain syystä juo-
mat loppuivat sangen nopeasti. Lisäksi vaikka ruoka olikin hyvää, sitä oli aivan liian vähän. Onneksi
jälkiruoan ja kahvin välissä ehti nopeasti käymään läheisessä mäkissä syömässä oikeasti, tulipahan käy-
tyä mäkissä frakki päällä. Kahvien aikaan Rapujuhlista johtuva krapula alkaa jälleen hiipimään kehooni
hitaasti, mutta varmasti, eikä "TKK-special" -hinnasto imarrellut ostamaan lisää juotavaa: GT maksoi
vain 9€. Suuntasimme kohti jatkobussia, jossa vartin nokoset kostautuivat, sillä olo oli vielä huonompi
herättyäni. Jatkoilta Otaniemeen palattuamme oli parempi käydä suoraan nukkumaan ja odottamaan
sunnuntain sillistä.

Sunnuntai alkoi paljon mukavammin, kuin miten lauantai päättyi. Sillikselle pääsi melko kivut-
tomasti ja tarjoilu oli mitä loistavin. Prodeko oli panostanut sillikseen, sillä heti sisään astuessani sil-
liksellä esiintyy Black Superman from Helsinki. Pienen ruoka- ja juomatankkauksen jälkeen lavalle
noui maailmankaikkeuden mahtavin sillisbändi: Porkka Playboys. Porkka Playboys villitsi smökin biisi
toisensa jälkeen. Sunnuntain ehdoton kohokohta oli, kun vaatimaton sillisbändi päätti soittaa Queenin
Bohemian Rhapsodyn ja heti perään Motörheadin Ace of Spadesin. Juhlakansa villiintyi jälkimmäisestä
kappaleesta niin, että tulipahan nähtyä myös ensimmäinen mosh pit silliksellä. Kaikki hyvä loppuu ai-
kanaan mutta onneksi saimme muutaman kappaleen encoren mahtavalta esiintyjältä. Sunnuntai-ilta
rupesi pikkuhiljaa loppumaan ja kömmin kotiin parantelemaan rapulaa.

Kaikkiaan viikonloppu sujui hyvin, mutta en voi suositella kenellekään rapujuhlia päivää ennen
vuosijuhlia tai mitään muuta tärkeää, sillä rapula seuraa minne ikinä menetkin.

So many ways to die

eli Tedin performanssit

Pojat väsähtivät
Kuumiksen jatkobussiin.

Aamusitsit kaikki tietää jo.

Hyvä paikka pannuttaa on
keskelle Otaniementietä
(yllättäen Kevätretken
jälkeen).

Kraati
mökkeili.

Kun kadetti antoi piiskaa.
Tässäkin kuolema oli
ymmärrettävän lähellä.

Tedin kevätretkikunto
on jo legenda (oikealla).

One way
to die
- ja taas on
valkoista
naamalla.

Seurustelukumppanina alkoholi

Suhde alkoholiin on kuin suhde yksinhuoltajaan. Usein alkoholin kylkiäisenä saa kurja ihminen osaksi elämäänsä myös alkoholin jälkeläisen krapulan. Joskus se iskee kovaa. "Tämä tieto tuli yllättäen ja pyytämättä", totesi Anneli Jätteenmäkikin.

Joskus sitä miettii, josko alkoholista olisi erottava. Tai treffailla harvemmin. Eräs vaihtoehto olisi, että vain rauhassa silloin tällöin istahtaisi yksille tai kaksille ja lähtisi ajoissa yksin nukkumaan – mutta sellainen on yleensä vähän tylsempää. Lisäksi treffikumppani tuskin ymmärtäisi asian laittaa kuitenkaan. Vaikea suhde alkoholiin voi muodostua myös omien rajojen hämärtymisen kautta. Milloin on pysyttävä hillittynä? Milloin kontrolli pettää?

Joillain on varsin hyvä suhde alkoholiin, mutta krapulan kanssa tahtovat sukset mennä ristiin. Asioita hankaloittaa vielä se, jos alkoholin ja krapulan suhde keskenään on kimurantti.

Henkilökohtaisesti taidan pettää alkoholia intohimosuhteissa muiden ravintoaineiden kanssa. Se ei voi ymmärtää sitä, että jokin toinen voi tuottaa minulle enemmän nautintoa. Joskus kasari ei vain maistu yhtä hyvältä kuin joku suklaa tai lohkoporonat. Vieraisissa on tullut käytyä muidenkin. Kuulin myös, että alkoholilla on hyvin äkkikipainen luonne. Jos se saa tietää, että petät sitä ruuan kanssa, se viettelee sun ja pistää pään ihan sekaisin. Joskus se jopa pahoinpitelee ruuan siellä vatsassa ja häätää sen väkivalloin pois reiviiriltään. Välillä alkoholin ollessa oikein mustasukkainen se ei päästä ruokaa edes sisään – ei varsinkaan mitään todella himottavaa.

Alkoholi opettaa meille paljon elämästä.

HAASTATTELU:

Viime vuoden fukseja fuksisitsien jatkoilla

WUORIKAUTISTEN KULTTUURITOIMITUS OTTI SELVÄÄ UUDESTA FUKSISUKUPOLVESTA FUKSISITSIEN JATKOJEN OTOLLISESSA ILMAPIIRISSÄ. HAASTAVIEN OLOSUHTEIDEN JOHDOSTA TOIMITUS NÄKI PARHAAKSI VETÄÄ NS. SUOJAKÄNNIT ENNEN GORSUN SOKKELOIDEN UHMAAMISTA. TULOKSEKSI SAATIIN SUURI OTANTA JA MUUN MUASSA VUORIMIESKILLAN FUKSEJA HAASTATELTIIN. TOIMITUS EI VASTAA KYSYMYKSISTÄÄN, KOSKA MUUTHAN NIIHIN VASTASIVATKIN, JOSKIN TOIMITUS ON PIDÄTTÄNYT OIKEUDEN TULKITA MUISTIINPANOJAAN NÄKEMÄLLÄÄN TAVALLA.

Kysymykset:

1. Kuka mitä häh?
2. No miltä nyt tuntuu?
3. Olitko sekaisin sitseillä, tai kuka oli?
4. Kuinka paljon rakastat Vuorimieskiltää tällä hetkellä?
5. Kaikki on helvetin hienoa, mutta mikä on parasta?

Ensimmäisenä ahdisteltu fuksi vastasi näin:

1. MINÄ!
2. NO OOKOO, EI NYT IHAN PASKALTA. AA... TUNTUU VIELÄ PASKEMMALTA.
3. JUUSO OLI AIVAN VITUN SEKASIN. KATO NYT MIKAA!
4. NELJÄ! EN KERRO ASTEIKKOA.
5. SITSILAU LUT, VARMAAN.

Seuraava:

1. NO MINÄ?
2. ERITTÄIN VITUN HYVÄLTÄ.
3. SINÄ JA MINÄ!
4. SANOTAAN ETTÄ KAKS.
5. SINÄ OLET PARAS KOKO PJK-KILLASTA. MELKEIN RAKASTAN, MUTTEN IHAN.

PJK? WTF? Toimitus törmäsi toiseenkin sekavaan:

1. KOSSU.
2. HUMALALTA.
3. EMÄNTÄ OLI AIVAN VITUN SEKASIN.
4. 93.25%
5. ÖÖ... HYVÄ FIILIS. ALKOHOLI. NALKER! [VIIMEISEN SANAN KOHDALLA TOIMITUS PÄÄTYI LUOTTAMAAN MUISTIINPANOIHINSA, TOIM. HUOM.]

Tämän fuksin mielestä kaikki olivat sekaisin (miten on mahdollista?):

1. LASSE. KÄNNISSÄ.
2. VITUN HYVÄLTÄ!
3. KAIKKI! (HEKOTUSTA) EN MÄ SEN TARKEMMIN OSAA VASTATA!
4. AIKA PALJON.
5. TEEKKARIHENKI, SE ON EHDOTTOMASTI PARASTA.

Tähän on hyvä lopettaa - Vuorimieskiltää rakastetaan:

1. MARKO, HÄH?
2. TÄÄ ON KYL AIKA LEGENDAARINEN KYSYMYKS. MUT TUNTUU AIKA HYVÄLTÄ!
3. NO OLIN MÄ VÄHÄN SEKASIN, MUT EN LIIKAA. SOPIVASTI SEKASIN.
4. ASTEIKKOLA 1-5, SANOTAAN VIIS JA PUOL.
5. TÄL HETKEL SITSIT, EI VOI MUUTA SANOO.

untitled - Paint

PKirja 1.01 Päiväkirja

KEHITYS | KUNNOSSAPITO | LABORATORIO | MASUUNI | TERÄSTEHDÄS | VOIMALAITOS |

KONVERTTERI | SENKKAUUNI | SPS | TEELMÄKÄSIT. | TUOTANNON OHJAUS | VALU | VUOROMESTARI

VALU ← Sunnuntai 07.08.2011 →

oamtu -vuoro

VALUKONE 1

Klo: 13:41

Ajettiin 7 pydyy topparii, vehkeet pelas ku junan vessa. Lopettelus 2 ja 3 linjat vuoti ku itäraja 60-luvulla, mut onneks saatiin nohevasti kuparit reikiin! Seuraavaks kagoselle tekee lisää topparii. -Bloggailemisiin

VALU ← Sunnuntai 7.8.2011 →

ilta -vuoro

VALUKONE 1

Klo: 15:02

PC:n tykyitys viimein alkoi. Valutuotantotiimi ei mitään adidas-valuja kattele, vaan lövätettiin laakista 4 raitaa. Oli siinä TA-prosella kadehtiva ilme ku äijät armotta pisti valut käyntiin! Pulveriputket sujahti paikoilleen kuin isä äitiin ennen kuin ekaa näytettä edes saatiin kopastua! Ja eka näytekkin sukelsi kapselissa kohti muita maisemia jo alle 7 tonnin tietämillä! Siinä tohinassa vielä lämpökeppi uimareissulle ja lämmöt tiskiin ja ylöskirjaus. Näin sitä pötköä tehdään! Pari tuntia vielä ja avaimet käteen-paketti valmis luovutettavaks yövuoroon!

-Bloggailemisiin

paivakirja - Paint

PKirja 1.01 Päiväkirja

KEHITYS | KUNNOSSAPITO | LABORATORIO | MASUUNI | TERÄSTEHDÄS | VOIMALAITOS |

KONVERTTERI | SENKKAUUNI | SPS | TEELMÄKÄSIT. | TUOTANNON OHJAUS | VALU | VUOROMESTARI

VALU ← Sunnuntai 07.08.2011 →

oamtu -vuoro

VALUKONE 1

Klo: 13:41

Ajettiin 7 pydyy topparii, vehkeet pelas ku junan vessa. Lopettelus 2 ja 3 linjat vuoti ku itäraja 60-luvulla, mut onneks saatiin nohevasti kuparit reikiin! Seuraavaks kagoselle tekee lisää topparii. -Bloggailemisiin

VALU ← Sunnuntai 7.8.2011 →

ilta -vuoro

VALUKONE 2

Klo: 16:19

Tehotuotantotiimi jatkaa iltaan! Saatiin kovan luokan vahvistus valulle LD:itä! Sen kyl huomaa, koska kagoskon Editointi, tuplakätkäus... jän muita mahiksia ku ottaa täydet 4-linjaa tulille! Näil mennään kohti viidettä pydyy!

2 pydy jälkee tuli pientä äksöni! SSS-putki katkes abauttiarallaa keskeltä, mut vaihdettii se uuteen ALLE MINSASSA! Kovan luokan suoritus valutiimiltä! Ja reklamaatioo sss-putkitechtaalle..

4 Pydyt luki äspeeässäs alusta alkaen, et jommarii ei tartte. No jostain ne sit taiko "ota jominy"-t, muute hyvä mut oltii jo vaihdol sillo. Alakerralle hommia?...

No tuli, teelmänäyte ja äijä hies :D

Lopettelus meinas loppuu jööti altaasta nii piti lyyä 7 ja 8 kii ennen optimointii. Olis se jepa jos joku joku vokaali-tuplakonsonantti-firmasta viittä korjaa vaakanäytöt..

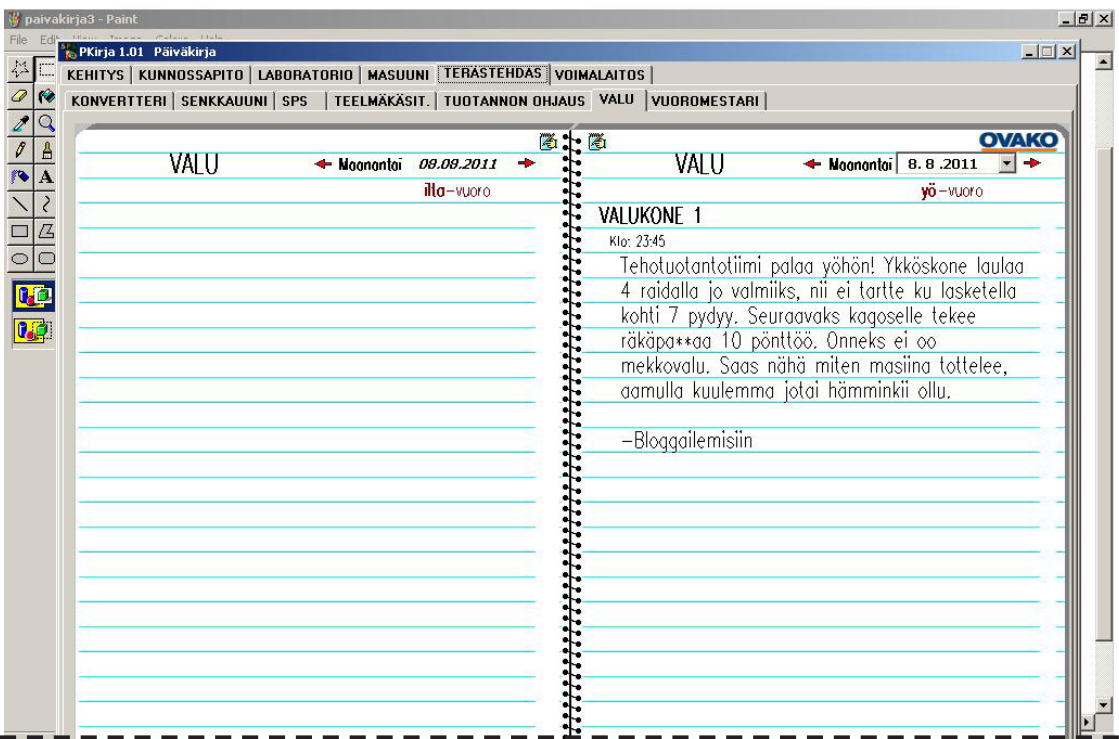
Seuraavaks yqöselle tekee peeseetä! Valajat tykkää, kesä LD-prose ei :D

-Bloggailemisiin

Editointi, tuplakätkäus...

Klo: 15:01

Aika vakuuttavaa proosaa :D:D

“Koverhar-sälä”
eli jotain, minkä vain Koverharissa
työskennelleet ymmärtävät

Seurustelukumppanina alkoholi

Osa 2

Voisi myös lisätä, että alkoholi ei voi ymmärtää, että tapaiset myös muita alkoholeja. Pidät juhlat, jonne (vatsaan) kutsut alkoholiveraasi. Juhlisiin tulee ensin kaljaa/siideriä/lonkeroa. Aloitellaan hieman kevyemmällä irtosuhteilla ja etsitään sitä oikeaa. Sitten juhliin saapuu vähän niitä vahvempia osanottajia. Viini ja kenties jopa kossukin saapuvat. Ilakointi vain jatkuu ja jatkuu. Fiilis nousee, ja alat tutkiskella tarjontaa. Kenties jokin näistä kutsuvieraista olisi Se Oikea. Joku on päättänyt kutsua sekaan myös tequilan tai similitin. Ei näissä vielä mitään, et vain olisi toivonut niitä juhliisi mukaan, mutta tulet silti joten kuten toimeen kummankin kanssa. Hieman toki epäroiden jatkat seurustelua muiden juhlijoiden kanssa, sillä päässäsi tykyttää ajatus siitä, kuka muu kutsumaton voisi vielä tulla mukaan. Sillä hetkellä ovesta (suusta) astuu sisään Pálinka ja juhlat ovat loppuneet. Pálinka on kuin av(i)opuoliso, joka on saanut sinut rysän päältä kiinni ja potkii kaikki irstaissa juhliessasi olleet pihalle niin suurella voimalla, ettet itse sitä kykene millään estämään. Itse saat mennä häpeämään johonkin nurkkaan tai pöydän/sängyn alle miettimään tekojasi oikein hartaasti. Aamulla on sitten pieni morkkis, päätä jomottaa ja häpeilet eilisillan toilailujasi.

Keskustelua:

TULEEKO MIELEEN GMB?

NOJOO PAITSI GMB:SSÄ OLI JO KOKO VIIKKO NAUTISKELTU VAIKKA MITÄ JA KRAPULA OLI JO SUHT MAHTAVA ENNEN PÁLINKAA.

EIHÄN TUOSSA TARINASSA MAINITA MISSÄÄN VAIHEESSA JUHLIEN KES-
TOA...

ENNEN GMB:TÄ OLTIIIN JO JUHLITTU MUIDEN ALKOHOLIIEN KANSSA JA
SITTEN JÄÄTIIN KIINNI, KUN PÁLINKA PÄÄSI YLLÄTTÄMÄÄN. JUHLAT
PÄÄTTYIVÄT SIIHEN JA KAIKKI POISTUIVAT.

JANIN JUHLAT EIVÄT LOPPUNEET PÁLINKAAN.

JOKIN EDELLISISTÄ VIERAISTA SIIS JÄI KAIVELEMAAN JANIN MIELTÄ
JA HÄNEN OLI PAKKO SELVITTÄÄ, KUKA SE OLI, SILLÄ TIEDÄ HÄNTÄ.
JOS KYSEESSÄ OLISIKIN OLLUT SE OIKEA. EI KUKAAN HALUAISI
PÄÄSTÄÄ SELLAISTA "NAMUPALAA" NÄPEISTÄÄN.

MIKAEL GRANLUND

Ilmaveivasi Venäjän kumoon
jäähkiekon MM-kisoissa.

ESA-PEKKA RÄISÄNEN

Ilmaveivasi avocinsa kumoon
fuksisitsien jälkimainingeissa.

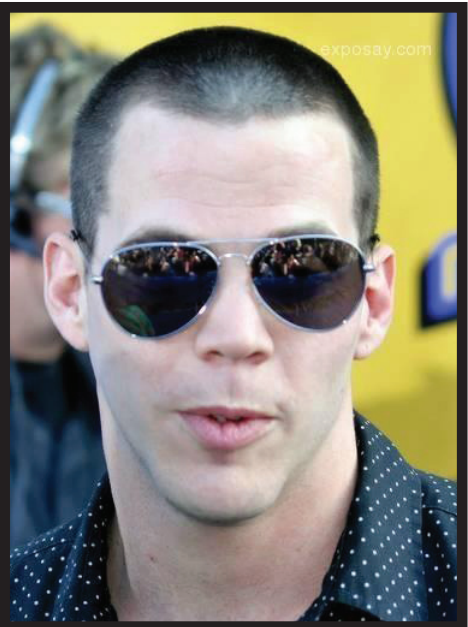

KAKSI MARJAA - KAHDISTI

STEVE-O

Mies, jolle maksetaan hölmöilystä.

TAPI-O

Mies, joka joutuu itse maksamaan hölmöilynsä.

Tervetulo Houghtonista!

Täällä sitä ollaan maailman toisella puolen. Lähes puolet reissusta takana ja kaikki on mennyt tähän mennessä hyvin, poliisitkin on kutsuttu paikalle vain kerran. Matkan varrella on tullut kokeiltua kaikkea uutta ja pähkinävoita. Uusia ihmisiä olen tavannut niin paljon, että heikkoina hetkinä mietin jopa Facebookiin liittymistä. Koulu on hieman käytännönläheisempää kuin Suomessa: yhdellä kurssilla valetaan metallia joka toinen torstai. Ihan parasta on, että koko kampus on kuin suuri Maarintalo. Kouluhommia voi siis tehdä aina, kun siltä vaan tuntuu. Huippua! Huoneen jakaminen ja paikalliseen kulttuuriin sopeutuminen on sujunut ilman sen kummempaa draamaa. Nyt tiedän jopa, miten suihkusta saa lämmintä vettä. Onneksi sen keksiminen ei kestänyt kahta viikkoa kauempaa. Ja sopeutuminen on tietty helpompaa, kun katukyltit ovat suomeksi.

Toivottavasti en takaisin tullessa lentokoneessa joudu maksamaan ylipainosta.

Terkkuja kaikille ja tsemppiä syyslukukauteen.

Katri

Vuorimieskilta ry

Vuorimiehentie 2

02150 Espoo

FINLAND